

at det vilde skæppe bedre i Statskassen, om man rettede denne Pris til 2 Kr., og jeg skal sige hvorfor. En Nedsættelse, der kun angaar Vin til en saa lav Pris som 1 Kr. 50 Øre og derunder, vil kun i meget ringe Grad forøge Salget. Og den højtærede Finansminister ved ogsaa, at der her i Landet vil ligge ganske betydelige Forraad af Vin for fremmed Regning, der er talt med. Naar han altsaa ser paa sine Papirer og siger: Der er saa og saa megen Vin, jeg kan regne med, altsaa saa og saa mange Millioner, saa maa jeg gøre opmærksom paa, at der figurerer jo Tallet paa de Vine, som ligger her i Landet paa Kreditoplæg hos danske Borgere, men i Virkeligheden for fremmed Regning, og som ligger med indenrigsministeriel Tilladelse. Hvis man retter denne Pris fra 1 Kr. 50 Øre til 2 Kr., er det min Overbevisning, at en Del af disse Vine, som ellers vil blive liggende her paa Kreditoplæg, til man kan faa Tilladelse til at udføre dem, til de paagældende fremmede Ejere kan tage dem, i saa Fald vil blive bragt frem paa Markedet her og vil give et ganske godt Udbytte for Statskassen. Jeg tror altsaa, at denne Foranstaltning, ligesom ogsaa den førstnævnte: at man opgiver Beskatningen af de private Beholdninger, vil have en heldig fiskal Virkning, vil betyde en Retfærdighed overfor dem, der er strengt lovlydige, og vil betyde nogen Lettelse for de næringsdrivende, som i Virkeligheden er ramte saa overordentlig haardt. Jeg tror, at hvis man kunde gøre op, hvad det koster Landet at faa gennemført denne Lov om Afgift paa Vin, vil man faa et Tal, der er meget, meget større, end man tænker sig. Men det er ulykkeligvis ikke Statskassen, der kommer til at betale det, det er de Tusinder af Detailhandlere — der er vel nok 10,000 Detailhandlere her i Landet —, som kommer til at bidrage meget betydeligt ved de Tab, de har lidt ved svindende Omsætning i de Uger, der er gaaet.

Som en Besynderlighed ved Loven skal jeg kun gøre opmærksom paa, at den træder i Kraft den 1. September d. A., og derved — som jeg ogsaa tror, det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) allerede har sagt — jo fremkalder ganske ejendommelige Tilstande med Hensyn til Beskatning af Vin, som Folk allerede har drukket, og med Hensyn til Ophævelse af Transaktioner, som de mulig har foretaget, idet der aldeles ikke i Øjeblikket er noget som helst Forbud imod at forære bort eller sælge de Vine, man har hjemme

hos sig; og det er vel ogsaa tvivlsomt, om det skulde kunne forbydes. Men jeg vil altsaa, inden jeg forlader dette Emne, spørge den højtærede Finansminister, om han kan tænke sig, hvorledes han vil stille sig overfor Ændringsforslag, hvis saadanne fremkommer, der gaar ud paa at rette i § 1 1 Kr. 50 Øre til 2 Kr., og hvorledes Finansministeren vil stille sig til Spørgsmaalet om at lade Efterbeskatningen hos de private Forbrugere falde bort, og endelig, om Finansministeren er enig med mig, naar jeg læser § 7 saaledes, at denne Paragraf maa give Ministeren en Beføjelse til, efter at have hørt Nævnet, at give Fritagelse for Erlæggelse af Tillægsafgiften for nogle Varer. Der staar: „hvor ganske særlige Forhold gør sig gældende“. Der mener jeg, man kunde nævne, at saadant noget som Vin til syge maatte kunne komme ind derunder. Ligeledes mener jeg, at det Svind og den Brækage, som kan komme, nu kommer til at spille en betydelig Rolle. Det spillede nok en Rolle, men ikke saa betydelig, da der var Tale om Tillægsafgiften paa Spiritus; men her, hvor de forhaandenværende Kvanta er ganske anderledes store, betyder det uhyre Tab for de paagældende, om de ogsaa skal betale den høje Tillægsafgift af Svind paa Varelagre, et Svind, som kan andrage 5 à 10 pCt. om Aaret eller mere; selv paa Vin i Fustager kan det andrage 5 à 10 pCt. Enhver vil kunne se, at der kan fremkomme et meget betydeligt yderligere Tillæg for den afgiftspligtige, hvis han, naar Aaret er omme, og Vinen er fuldstændig forsvundet fra hans Lager, ogsaa skal tilsvare den betydelige Afgift, som bliver lagt paa Svindet. Men jeg tror, den højtærede Finansminister vil kunne ordne dette Forhold, uden at der rettes noget ved § 7.

Endnu skal jeg om det Lovforslag, jeg før lidt kort berørte: om Forhøjelse af Tobaksbeskatningen, bemærke, at mine Meningsfæller og jeg er overordentlig betænkelige ved den nye Bestemmelse om Erstatning til Tobaksarbejdere, som er sat ind i Folketinget. Det Spørgsmaal rejser sig let her: Hvorfor netop Tobaksarbejderne, hvorfor skal ikke alle andre, som lider Tab ved de Love, der gennemføres her, have Erstatning? Og naar man fra en vis Side nede i Folketinget, som har stemt for denne Bestemmelse, siger, at derved skabes der ikke noget Præcedens, saa forekommer det mig, at gamle Politikere taler lidt mærkeligt, naar de siger det, thi al Erfaring gaar